5 oktober
Gangsterkullen. Jag kliver nog in i någons rum nu, det är en plats som man fyller ut, Kommer det någon när jag är här så kliver den in i min värld. Jag är uppmärksam på om det finns någon annan här…
Då är platsen upptagen eller?

När jag går stigen upp så möts jag av två par svarta strumpor som ligger på marken. Det är tomt och några saker har ändrats sedan jag var här för ca två veckor sedan. En grön presenning ligger under en tall. Är det lite mindre skräp? En rosa verktygslåda har tillkommit. Stängsel nertrampat så att man kan gå ner för branten. En skata verkar hemtam och kollar in mig på väldigt nära håll. Det här är ett örnnäste. En fri plats väldigt nära centrum.

6 oktober
Jag pratar med en Securitasvakt nere vid busshållplatsen och han är rädd för mig? Han backar och jag känner att jag följer efter honom. Det har varit en massa dold journalistik den sista tiden får jag förklarat för mig då jag förtydligar att jag inte spelar in honom, därefter får jag honom att prata.

Han vet inte att han är placerad på den plats som Farstaborna anses vara otryggast. Jag frågar om Gangsterkullen, han känner inte till namnet men vet vad det är för en plats. Han berättar att det finns ytterligare ett ställe bakom kyrkan med liknande karaktär. Det rummet kallar jag kulle nr 2.

Den kullen ligger tätt intill trottoaren, bakom ett elskåp går en stig rakt in i buskarna. Marken där inne är nertrampad. Taket och väggarna av löv sluter ljuset ute. Jag kan stå en meter från trottoaren där människor passerar utan att bli sedd. Följer jag stigen uppåt kommer jag till ett annat rum med en ek i centrum.

Båda rummen är dolda, hemliga. Jag har suttit och betraktat människor som är på väg mot ingångarna och gissat på vem som kommer att gå in och vem som aldrig skulle sätta sin fot där. Så jag känner andras blickar när jag går in.

Jag vill inte göra ett förslag på något beständigt här. Platsen är i sig själv nog. Det är en ram som nu har en viss betydelse men den ändras med människorna. Alla spår är ett revir här, tydliga markörer för platsen. Vad händer om jag lämnar mina spår? Kommunicerar med något som inte går att sätta fingret på vad det är?

Jag sätter upp några ramar som jag får improvisera inom:

- Jag får inte ta något från platsen. Det skulle kunna leda till att jag städar.
- Jag får ändra om och lägga till.

Farsta fredag 23 oktober klockan 11.00
Studier från första parkett, parkeringen utanför ingången till kulle nr 2 vid kyrkan. Nu cyklade det förbi en risig kille med lejonman på en sportig cykel som han inte såg ut att vara så bekant med. En stund senare kommer han gåendes inne i rummet och ryter till, sen kommer han ut med en annan lite risigare cykel och går mot centrum. Det är en plats där man gör det som inte ska ses.
11.10 En ung späd tonårstjej går in här, jag ser att hon tar fram en cigarett. Ett perfekt rum för tjuvrökning.
11.14 Nu var hon klar. Hon går mot centrum igen.
11.16 En man i gul jacka går in.
11.26 Nu cyklade lejonet förbi på den senaste cykeln igen.
11.28 Mannen med gul jacka ut.
11.44 Mannen med gul jacka går in igen och pissar. Samtidigt går en ung kille in och kommer ut någon minut efter.

Vad vill jag göra här?
Platsen är ockuperad av människor som använde Farsta centrum som sin sociala plats under dagen. Och det här mellanrummet är utmärkt att använda till det som måste göras i det dolda.

Söndag 25 oktober
Jag går in på kulle nr 2 och knyter ett mörkrosa garn längst med stigen och hänger upp två spritflaskor i ett träd som jag hittar i gräset nedanför. Markerar det centrala rummet runt eken med garnet genom att knyta det mellan tre träd så att det bildar en triangel, knyter fast ett svart linne i en gren och lindar ett rött på en annan gren. Staplar stenarna nedanför eken på varandra till en skulptur. Markerar ut en plats där jag kan se bort till Gangsterkullen med garnet mellan två träd.

2 november
I Sibiriens skogar kan man plötsligt stöta på träd klädda i tygremsor eller kläder som en sorts hyllning eller besvärjelse till platsen. Jag river tygremsor hemma i köket, av svart, grönvitt och ett varmrosa tyg. Jag vill bygga en sorts rumslig skulptur. Jag tar med mig remsorna till Farsta och går upp på Gangsterkullen som nu blir min pannå. Det är ibland ett motstånd att gå upp här, om jag väntar för länge och börjar tänka på vem som ser mig så kan jag ibland vänta i 20 minuter. Det gäller att bara gå. Den här dagen är det upptaget, klockan är runt 11 på förmiddagen. Från busshållplatsen där jag sitter och väntar hör jag en aning upprörda röster från en kvinna och en man. Efter en tid kommer en kille ut med motorcykelhjälm i handen ut. Jag väntar lite till på att kvinnan ska komma ut men ingen kommer så jag bestämmer mig för att gå ändå. Det är tomt.
Jag går längre in och väljer en buskig björkdunge att klä. När jag väl är igång struntar jag i om någon ser mig. En man kommer med sin cykel men tvärvänder då han ser mig. Det går en ung tjej längre ner, hon kommer den branta vägen från väster och letar, plockar grenar? Hon har också en motorcykelhjälm i handen. Hon håller sig i utkanten, hon ser mig så hon rör sig norrut mot dagiset. Jag fortsätter att göra min skulptur. Tror att hon har gått men hon är kvar ett bra tag. När jag är klar är hon borta.

4 november
Åker till Farsta för att hämta cykelhjulet som jag minns ligger mot berget på kulle nr 2. Jag tänker på att det är en bra stomme att skulptera med tyg på. Så jag kan låna med mig det till ateljén en stund.

När jag går in i rummet så letar jag efter mitt röda linne som jag virat runt en gren på eken, det är bort, det rosa garnet är också borta, stenarna som jag staplat på varandra är omkullkastade. Garnet som gick längst med stigen mot trädet som jag hängt upp två spritflaskor i är också borta. Flaskorna ligger på marken, precis som innan jag hängde upp dem. Som om jag aldrig hade gjort det. Det finns bara små rester av garn som vittnar om att jag har varit här. Och mitt svarta linne.

Går och hämtar cykelhjulet och återvänder till rummets centrum under eken, och då ser jag mitt röda linne långt nedanför i branten, någon har brutit av hela grenen som det satt på och slängt iväg det. Det finns en tydlig irritation i handlingen. Jag hämtar linnet, plockar bort alla nedrivna rester av garn, staplar stenarna på varandra igen och går mot nästa kulle. Här är det så som jag lämnade det. Alla band på trädet är kvar.

Åker till ateljén och letar tyger att riva till cykelhjulet. Jag har en tydlig bild av formen och färgerna som jag vill göra och som jag inser att jag har letat efter en tid. Nu är den så självklar. Jag filmar arbetet i ateljén och knyter in hjulet i ett tyg, åker sen i skydd av mörkret och parkerar nedanför Gangsterkullen. Jag går till platsen som är den högsta punkten här, mellan de två gamla tallarna. Hänger upp hjulet i en vajer mellan träden.

9 november, måndag
I fredags såg jag att cykelhjulet var kvar, då gick jag upp bakvägen för det var folk där, klockan var 17.30 och festen var igång. Helgen har varit regnig. Jag åkte dit idag klockan 10.30. Kulle nr 2 såg ut som sist, bara stenarna som jag har staplat ovanpå varandra är välta. Rosa snöret bakom eken är kvar.

Jag gjorde en stadigare och större stenstapel. Går sen mot Gangsterkullen, där banden på björkstammarna är orörda och banden som hänger i busken är kvar. Cykelhjulet låg på backen. Orört som om någon har gungat, hängt eller dragit i den så att ståltråden råkat gå av. Den är inte söndersliten eller bortslängd. Jag hängde upp den igen. Någon på en balkong iakttar mig.

Beger mig till ateljén för att göra ett smycke, en mobil att hänga upp. Jag har fixat spegelbitar men det finns en klumpighet i dem och så är det bökigt att hantera så små bitar glas. Jag hittade de små bitarna av plåt att hänga i min spegelmobil. Jag har länge undrat vad man kan använda dem till. Jag vill ha en konstruktion som går lätt att montera upp på plats. Fiskelina runt metallen och så hänger jag dem i en grenen som jag har haft i ateljén några år. Saker hittar sin plats nu. Jag tänker mig att den ska vara på Gangsterkullen. Ganska högt upp. Den låter i vinden så man kommer att upptäcka den.

10 november
Tisdag. Idag kan solen titta fram, det är bra för jag har gjort min mobil av metallbitar som jag vill ska reflektera ljuset.

Jag åkte och hängde upp mobilen i en tall, det glittrade och plingande för fullt. Kråkorna blev intresserade. Jag stabiliserade även cykelhjulet. Plåtbitarna är dovare än spegelglas och avspeglar omgivningen i en ny dimension. Solen reflekteras på långt håll.

Nu finns jag här. Det är bara på Gangsterkullen jag kan vara känns det som nu. På kulle nr 2 blir jag bortplockad. Scenografin är kanske klar? Objekten spelar mot varandra nu och man leds in i rummet, upp på höjden. Det är en rövarkulle! Här finns en känsla av frihet. Kanske centrums sista andningshål?

17 november, tisdag
Åker till Farsta för att se om mina spår finns kvar. Det är upptaget på kulle nr två, en man i övre medelåldern står i solen och röker och dricker i lugn och ro. Han går mot min stenskulptur och slänger bort sin ölburk, pissar och går ut. Jag går in bakvägen den här gången, jag funderar lite över cykelhjulet, om jag eventuellt ska hänga hit det. Mitt svarta linne hänger kvar och stenskulpturen är orörd! Jag går ut samma väg som mannen.

Mot Gangsterkullen, från busstationen kan jag se att det blänker till från min mobil. Jag ser också cykelskulpturen tydligt. Alla mina spår är kvar och oskadda, det finns lite mer sönderslagna spritflaskor mm. Idag känns det som om jag får vara här. Kanske är det ingen som bryr sig? På vägen hem tänker jag på vad kvinnan på stadsdelskontoret sa, hon som hade ansvar för fyra parker i innerstan. Jag frågade hur de ställer sig till egna initiativ, som till exempel virkade kläder kring lyktstolpar. Hennes svar var att hon såg det som ett sätt att definiera sig i den offentliga miljön och att hon ofta såg mellan fingrarna. Jag tror att mina spår har visat sig vara ofarliga för de som använder Gangsterkullen. De låter mig hålla på. Bara jag låter deras skräp vara? Nu syns min cykelskulptur från busstorget och från många lägenheter.

8 december
Den klädda busken syns nu tydligt från busstorget, den är intakt, tygremsorna krusar sig lite av fukten. Hjulet hänger som förut, banden åker längst ekrarna mot mitten så att det får en magrare och kanske lite tyngre karaktär. Jag flyttar ut banden mot däcket, uttrycket skiljer sig.

24 november
Regnet hänger i luften, det är iskallt, julpynt på lyktstolparna har tänts på parkeringen västerut och formen påminner om min cykelskulptur. Jag försöker tänka in den på kulle nr 2. Nu har rummet blivit så avklätt. Det går fortfarande att gömma sig mellan bergsväggar men den täta väggen av löv som gjorde rummet så hemligt är borta. Ridån är nere. Men hjulet här blir för uppenbar, inte vad jag vill. Kanske är det mer en provokation och därför dör min nyfikenhet? jag förmår inte flytta den hit? Inte nu i alla fall.
Går bakvägen in på kulle nr 2 och ser hur naket det har blivit. Mitt svarta linne är borta, inte på marken utan borta. Stensstapeln är kvar. Hela tiden letar jag plikttroget efter möjliga träd att hänga hjulet i.

På busstorget nedanför Gangsterkullen ser jag björkbusken med tygremsor ganska tydligt, efter en stunds letande ser jag med lättnad också hjulet. En bit upp hör jag spegelsmycket och går dit. Någon har förmodligen blivit störd av de ständiga spelandet och tagit en pinne och slagit på det? Om man vill ta ner det så har jag lämnat ståltråden synlig och nåbar. Det hade varit enklare men i ett irriterat rus är det nog effektivare att slå. Det finns plåtbitar kvar och det låter fortfarande. Jag plockar upp bitarna som ligger på marken nedanför och tar dem med mig.

10 december
Hjulet och den klädda busken har respekterats helt på platsen. Spegelsmycket är nu helt nere förutom grenen som hänger löst i trädet.

Tankar som pågår i mötet med två kullar i Farsta

Längst ut på trädens grenar hänger stora klara transparenta droppar som brister när de förlorar greppet om barken och faller till marken, obrukade förstörda. I varje droppe finns en spegel och i varje spegel en ensam värld.

Sara Stridsberg Beckonberga

Mitt senaste konstnärliga projekt ligger kvar och gör sig påmint när jag ska ta mig in i Farstas offentliga miljö. Jag har i flera år cirkulerat kring ett specifikt hem, där insidan vänds ut. Arbetet berör den personliga sfären bakom väggarna och det förväntade beteendet utanför. Så jag börjar mitt arbete i Farsta med att återvända dit.

Den 5 oktober står jag med bilen där jag har stått så många gånger. Balkongen är nu inklädd i vass, några lampor som hänger, berättar om att någon trivs och bryr sig här. I fönstret finns en spegel, en vit blomkruka från Ikea och ett ljus, bakom hänger vita bomullsgardiner. Det är rent.

Jag undrar, om, hur och när en plats blir neutral igen?

Två mellanrum i Farsta Centrum

Farsta har två intressanta utsnitt av bergig natur inkilad mellan vägar och bebyggelse. De har en tydlig rumslighet som bara upptäcks om man går upp och in i dem. Båda har en höjd med bra sikt. Det ger en mäktig och fri känsla att betrakta något utifrån, man tar ett steg utanför det ordnade offentliga rummet.

Den ena kullen, ligger norr om t-banan i kurvan på Larsbodavägen. Här har man fri sikt mot T-banans perrong. Gangsterkullen, kallas den bland vissa för att det är en plats för småkriminella. Den andra kullen som jag kallar kulle nr 2 ligger västerut bakom kyrkan och inklämd mellan parkeringen och Farstas höga punkthus. Här ser man rakt in i passagen från busstorget mellan Åhléns och kyrkan och över hela parkeringen. Man har alltså koll på folk som kommer och går. I båda fallen är man skyddad från insyn. Det är gömställen med stor kontrast till det som pågår på torget, gatan, parkeringen eller i butikerna. Ändå är det väldigt nära, man ser och hör T-banan och människor kan passera en meter ifrån utan att man blir upptäckt. Naturen är blandad, ek, en, tall, björk och lönn. Båda har en upptrampad stig som leder in i rummen. Väl inne är ljudet dovare. Ett ruttet träd ligger lutat mot berget, ett annat ligger på tvären och stoppar stigen. Det talar för att man kan göra som man vill här. Men jag är inte ensam om att se det så, stigen är vältrampad och rummet väl använt. Det finns ett tydligt revir, marken är fylld av kapsyler, papper, kläder, spritflaskor som ligger utspritt. Spåren ses som tydliga markörer för andra.

Hit går man om man har ett ärende som man vill/behöver dölja. Här får man också en paus från offentligheten. De personer som jag har mött har vänt då de sett mig eftersom platsen då är upptagen. Troligen för att dem har ett ärende som inte är till för andras ögon. Platsen har en känsla av intimitet, att man kommer för nära, av att göra intrång i någons privata sfär. Lite som att snoka i någons sovrum. Man behöver bara kliva ut på trottoaren igen så är man åter i Farsta centrum. Man betraktas med fördomsfulla ögon om man går till dessa platser. Öppet för alla? En offentlig plats? Ja, men det är inte vem som helst som går in här. Ett område som inte är planerat kan ge inspiration och frihet, som inte finns i de programmerade offentliga platserna. Det är dolda rum fulla av hemligheter. Den fria baksidan.

Med anledning av platsernas karaktär så har jag läst om olika lösningar för att göra det offentliga rummet tryggare. Jag hittade några faktorer som beskrivs som allmängiltiga för att en plats ska kännas trygg, nämligen:

> Överblickbarhet och orienterbarhet; synlighet, belysning, välskötta miljöer, befolkade platser, liv under dygnets alla timmar och under alla årstider, öppenhet, samt tillgänglighet.
>
> Göteborgs stad(2013) Dialog och samarbete:Ett samlat program för Göteborgs stads trygghetsfrämjande och brottsförebyggande arbete

När jag tittar på de två miljöerna i Farsta mot de här faktorerna så ser jag att det är just avsaknaden av dem som ger de här två rummen sådan laddning; lugn, frihet, inspiration, enskildhet samt inramning. Just avsaknaden av dessa faktorer gör att det är rum att vara jag i. De som hittat och annekterat dessa rum har uppenbarligen haft höga krav. Man behöver ha tiden med sig och en smula nyfikenhet för att vandra in i en inkilad naturklippa mitt i ett köpcentrum. Det är fantastiska miljöer. Ingrepp, så som belysning, upprustning och röjning av träd flyttar bara problematiken och man förlorar och förstör då värdefulla rum.

Genom att gå in i dessa rum kliver jag över en social kod. Jag träder över en osynlig gräns från två håll, den ena från de som aldrig skulle sätta sin fot här och den andra från de som använder platsen. Jag vill bryta in och intervenera i dessa rum. Jag vill inte ändra på platsens grund, de är bra som de är. Jag vill tillfälligt blanda mig i. Utifrån min metod som handlar om en närvaro och att vara öppen så vill jag prova det som uppstår i mitt medvetande då jag befinner mig i dessa rum. Min intention här är att låta mitt arbete ta form när jag prövar platsen som om det vore min pannå.

Jag lämnar ifrån mig ett spår i form av ett konstnärligt arbete, snabbt och intuitivt gjorda verk och placerar in dem i miljön. Med mina tillägg uppstår en ny sorts närvaro och jag vidgar för tillfället platsens identitet. Det är ett nytt språk för den här miljön. Något som inte har några förklaringar utan litar på sin egen förmåga.

Hemmet eller platsen är en scenografi, människorna har sin tid och historia där. Båda härbärgerar sina besökare, ser på, står ut och tar emot nästa historia. Vem styr identiteten? Vem berättar historien? Vilken historia berättas vidare?

Den här dagen är omtumlande. Det uppstår olika märkliga händelser och jag känner mig som en marionettdocka. Jag stöter på platser som jag inte visste fanns, platser som vill säga mig något. Att jag inte kan fly från min historia. Jag måste hålla mig öppen, allt hänger ihop. Jag klipper och därefter lagar.

Detta gör att jag morgonen därpå beslutar mig för att slumpartat slå upp en sida i boken som ligger vid sängen(jag har inte läst den ännu) och se vad den sidan ger mig. ”Det andra samtalet” står det i uppslaget. Är det de jag håller på med? Det som pågår parallellt. Samtalet utan ord. Jag spar det ett tag.

Gangsterkullen har en tvillingkulle bakom kyrkan som jag också besöker, jag kallar den kulle nr 2. Det här rummet är ännu tydligare men reviret försvaras. Och jag plockas bort.

Att befinna sig mellan det vardagliga, offentliga och andra högst personliga tillstånd intresserar mig. Jag ser ingången till de här rummen som en fysisk bild av den skiljelinjen. Här inne kan man vara jag en stund.

Det pågår dagligen kontakt med fysiologiska tillstånd som påverkar psyket, beteendet och omdömet här. Trötta själar som förnedrade vandrat genom centrum till detta rum. Kanske är detta himlariket?

Den här platsen skulle jag valt ut som barn. Jag skulle ha krattat gräset, hängt saker i träden, byggt en koja mm. förtydligat rummet. Jag funderar över om jag hade stört mig så mycket på skräpet? Hade jag blivit skrämd av det? Nej det skulle varit lite extra spännande. Kanske skulle jag blivit arg och städat? Ja säkert, jag skulle nog samlat ihop allt skräp i en demonstrativ hög. Och sedan fixat mitt rum.

Varför inte prata med dem? Alla som jag har mött har varit för rädda eller för påverkade och det orkar jag inte med. Men den största anledningen tror jag är att jag inte riktigt vill veta. Jag vill behålla det hemliga rummet hemligt, inte spräcka hål på magin än. Jag tror att platsen blir bara det jag får höra. Har jag inte spräckt bubblan redan, bara genom att vara här och sett vad som pågår? Nej platsen är mer komplext än så. Och jag vill vidga den lite till.

Jag går in och ut ur de här två mellanrummen och hamnar långt borta men är väldigt nära. Vardagen bankar och på kräver uppmärksamhet, ibland lyckas jag ignorera den. Här är ljudet dovare, mustigare och tiden försvinner. Bang så bryts det, ute på trottoaren igen.

I ett samtal prövas tanken i ord. Formen, färgen och materialet är mina ord på platsen. Det är olika språk som hör till samma scenografi. Här är det som jag vill vara. Fast förankrad i tillvaron med möjlighet att koncentrerat kliva ut och in.

Jag för ett samtal med mig själv men några ser och hör. Vilken sida om gränsen de befinner sig på vet jag inte. Inne i dimman är verkligheten annorlunda. Varje dag är sin egen. Det jag har mött känner jag väl. Orden som fastnar, platser som ligger kvar och dyker upp i mitt medvetande. Dolda budskap som sakta klarnar.

Oroligt söker blicken efter mina skulpturer nerifrån busshållplatsen och jag kan inte hålla tillbaka leendet då jag ser att jag är kvar.